

medens man i 1876 havde fastsat en Forældelsesfrist paa 2 Aar, er der her i Lovforslaget en Forældelsesfrist paa 1 Aar. Men saa er der paa den anden Side kommet noget nyt til, idet Lovforslaget udtaler, at der skal have fundet et Folke-tingsvalg Sted, inden Forældelse kan indtræde. Ikke desmindre finder Udvalgets Flertal, at en saadan hurtig Forældelse, som der her er Tale om, er der under de særegne Forhold, som vor Forfatning frembyder, og saaledes som Forfatningen er bleven anvendt, ikke Grund til at gaa med til. Spørgsmaalet er, om Ministeren skal være ansvarlig blot overfor sin Samtid med Hensyn til de af ham begaaede politiske Forbrydelser, eller om han ogsaa skal være ansvarlig overfor Eftertiden. Nu kunde man maaske synes, at det vilde være for haardt at gøre Ministrene ansvarlige overfor Eftertiden, og det maa jo være den Betragtning, som har ligget til Grund for den Bestemmelse om kort Forældelsesfrist, som findes dels i tidligere her forelagte Lovforslag og dels i adskillige fremmede Love om Ministeransvarlighed. Men det maa der erindres, at dersom den Handling, som Ministeriet eller en Minister har foretaget, og om hvis Grundlovmæssighed eller Forsvarlighed der kan rejses grundet Tvivl, finder Bifald hos Rigsdagen, Folkerepræsentationen i sin Helhed, vil den ikke senere kunne drages frem og gøres til Grundlag for Tiltale fra Rigsdagens Side. Er der udstedt en foreløbig Lov, som Folketinget godkender, er der afholdt en Udgift uden Bevilling, men som Tinget bag efter slutter sig til, har Sagen dermed faaet sin Afgørelse. Men det kan ogsaa hænde, at en Minister eller et Ministerium kan foretage Handlinger af meget tvivlsom Berettigelse, om hvis Grundlovmæssighed og Forsvarlighed Ministeriet kan sige sig selv, at der netop i Samtiden er Uenighed. Det gør da Regning paa, at den ene Side af Lovgivningsmagten, enten Landstinget eller Folketinget, vil ikke gaa i Rette med det for den Sags Skyld, at der ikke vil blive i en nærmere Tid rejst Anklage mod Ministeriet eller den enkelte Minister, eller at den samtidige Rigsret ikke vil dømme den paagældende Handling. Altsaa kunde en Minister derved føle sig tryk, saa at han sagde: Naar jeg blot har enten Anklagemyndigheden eller Domsmyndigheden paa nærværende Tid paa min Side, behøver jeg ikke at frygte noget Ansvar i Fremtiden. Det er den Betragtning, som Udvalgets Flertal ikke har kunnet slutte sig

til. Det vil ses, at det har ogsaa Betydning med Hensyn til, hvad der er sket i vor politiske Historie, at vi ikke anerkende en saadan kort Forældelsesfrist.

Det, som Udvalgets Flertal foreslaar, er, at Regelen om Embedsforseelser i Almindelighed ogsaa skal finde Anvendelse paa Ministres Forseelser, Overtrædelser af denne Lov, og Regelen om Embedsforseelser er den, at Strafskylden forældes ikke. I det hele er det kun de smaa Forseelser, med Hensyn til hvilke Straffeloven foreskriver Forældelse, det er saadanne Forseelser, for hvilke der ikke er foreskrevet højere Straf end Bøder; simpelt Fængsel eller Ris. For større Forbrydelser gælder det i Almindelighed, at Strafskyld ikke forældes. Saa er der en særegen Regel om, at Justitsministeriet kan være bemyndiget til at frafalde offentlig Paatale af en Forbrydelse, naar der er forløbet 10 Aar, siden den er bleven begaaet. Men denne Bestemmelse finder ifølge sin Beskaffenhed ikke Anvendelse paa de her omhandlede Embedsforbrydelser, hvor Tiltale finder Sted, ikke af Justitsministeriet, men enten af Kongen eller Folketinget, og det er en Selvfølge, at Justitsministeren ikke kan disponere over Folketingets Tiltalemyndighed. Endvidere er der en Regel om, at naar der efter Afsigelsen af en Straffedom er hengaaet 10 Aar, kan den kun efter Justitsministerens Befaling fuldbyrdes. Denne Regel kan efter sin Beskaffenhed heller ikke finde Anvendelse her, fordi Folketinget og Kongen skulle være enige om at eftergive en idømt Straf. Men den almindelige Regel med Hensyn til Embedsforseelser er den, at Strafansvar for Embedsforseelser forældes ikke, og da nu de Forbrydelser og Forseelser, som en Minister er i Stand til at begaa, ordentligvis vil have eller vil kunne have en langt større Rækkevidde, en langt større Betydning for Samfundet i det hele end almindelige Embedsforbrydelser, forekommer det os ikke, at der er nogen Grund til at være skaansom overfor dem, idet vi mene, at det særlige politiske Hensyn, der kan gøres gældende for, at en Minister bør kunne faa Indemnitet, vil fyldestgøres derved, at naturligvis Rigsdagen, naar den er enig, vil kunne give ham en saadan Indemnitet. Det er kun, naar han handler med Bevidsthed om, at han foretager Handlinger, som af en væsentlig Del af Samfundet anses for grundlovstridige, vi mene, at han ikke skal have den Dækning at skyde sig ind under, at naar han kan være sikker paa Tilslutning af den ene